

## Arrest

nr. 88 207 van 26 september 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2012 een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

*“Op 28/05/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 1, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het ver -blijf, de vestiging en de verwijdering van*

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt :

*“EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ART. 9 TER VW. SCHENDING ART. 9 BIS VW. SCHENDING ART 8 EVRM. De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering. In casu wordt geargumenteed: “ REDEN VAN DE BESLISSING: (...). Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Azebeidjan, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekster en zovelen van haar volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het is duidelijk dat enerzijds de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tevens van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten. In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten: er werd door verzoekster en zijn echtgenote een aanvraag art. 9 TER VW ingediend, weze reeds op datum van 04 juli 2009, en deze werd verschillende malen geactualiseerd door verzoekster en zijn vrouw. Een kopie wordt door verzoekster thans voorgelegd, aangezien verwerende partij aan deze procedure zomaar voorbijgaat en er geen rekening mee houdt. Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is. In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW. ondertussen werd door verzoekster en zijn echtgenote beroep aangetekend tegen de negatieve beslissing inzake de door hen destijds ingediende aanvraag art. 9 BIS VW, waarbij werd opgeworpen dat verwerende partij nooit de toepasselijkheid van de desbetreffende instructie van juli 2009 heeft gecontroleerd en er ook niet over heeft geargumenteed in haar beslissing. De minister en voor haar de staatssecretaris verbonden zich ertoe de instructie uit 2009 te zullen toepassen, en personen die voldeden aan de voorwaarden verblijfspapieren te verschaffen. In afwachting zouden deze geen bevel krijgen om het grondgebied te verlaten. In casu werd nooit onderzocht of het gezin van verzoekster die hier toch al 4 jaar verblijf en 4 jaar in procedure is en werd reeds een nieuwe aanvraag art. 9 BIS VW ingediend op basis van de voormelde instructie, zodat thans een antwoord op deze aanvraag dient afgewacht te worden. Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 9 TER VW. en desgevallend art. 8 EVRM.”*

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekster niet ontkent dat zij geen paspoort heeft voorzien van een geldig visum. De motivatie die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten staat derhalve niet ter discussie. Verzoekster toont geen motiveringsgebrek aan in de beslissing, nu vast staat dat zij de beslissing inhoudelijk niet ter discussie stelt, laat staan weerlegt.

Verzoekster betoogt dat de motivering niet draagkrachtig kan zijn nu gebleken is dat zijn echtgenote een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend en dat ook nog een beroep hangende is tegen een negatieve beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de vreemdelingenwet t van de echtgenote van verzoekster op 22 maart 2012 ongegrond werd verklaard. Er is dus geen hangende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster beroep zou hebben aangetekend tegen de beslissing van 5 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de vreemdelingenwet werd afgewezen, merkt de Raad op dat een eventueel beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen opschortende werking heeft t.a.v. een bijlage 13quinquies.

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat het door verzoekster ingediende beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. van 28 mei 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de asielprocedure van verzoekster definitief beëindigd is.

De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoekster niet is erkend als vluchteling, en zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, zodat hem bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De Raad laat verder gelden dat verzoekster ook niet dienstig de schending kan inroepen van artikel 9bis of 9ter van de vreemdelingenwet. Uit hetgeen hoger werd uiteengezet volgt dat verzoekster niet kan voorhouden dat geen bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) kon worden afgeleverd, totdat verzoeksters asielaanvraag definitief zou zijn beslecht. Bovendien kan verzoekster niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing de mogelijkheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, danig zou beperken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt :

*“TWEEDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGS-PLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Azerbeidjan plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een eerdere beslissing daterend van 3 jaar geleden (!!!) om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel door het feit dat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing.”*

2.2.2. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, die definitief werd verworpen bij arrest van 28 mei 2009. In haar verzoekschrift verwijst zij in algemene termen naar de veiligheidstoestand in haar land. Zij maakt geen enkele allusie op haar persoonlijke situatie. Zij vertaalt de algemene veiligheidsproblematiek in haar thuisland niet naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster heeft een asielaanvraag ingediend op 15 september 2008, die definitief werd beëindigd bij arrest van 28 mei 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd. Nadien heeft verzoekster geen nieuwe asielaanvraag meer ingediend. Het arrest van 28 mei 2009 is definitief, en bevindt zich rechtsgeldig in het rechtsverkeer zodat de gemachtigde wel degelijk naar dit arrest kan verwijzen.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster in de hoofding van het middel wel nog de schending aanhaalt van artikel 5 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging, alsmede van artikel 7 van de Vreemdelingenwet (zie de laatste zin van het tweede middel), doch zich ertoe beperkt op te werpen dat 'enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing', zonder dat hij uiteen zet om welke reden hij de door hem aangehaalde artikelen en beginselen om die reden geschonden acht, zodat het middel in dit opzicht niet ontvankelijk is.

Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Terwijl verzoeksters verwijzing naar artikel 5 EVRM niet relevant is voor de beoordeling van de bestreden beslissing, nu deze geen vrijheidsberovende maatregel bevat.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt :

*"DERDE MIDDEL: SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG. SCHENDING ART. 9 TER VW / 9 BIS VW. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL .SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL. De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Azerbeidjan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Azerbeidjan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van én de echtgenote van verzoekster én verzoekster zelf en ook art. 9 BIS VW in die zin dat geen rekening gehouden wordt met thans vier jaar aan integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem. Het schendt het redelijkheidsbeginsel om nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van medische regularisatie en anderzijds inzake het*

*beroep tegen afwijzing humanitaire regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoekster dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op haar aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van haar aanvraag tot humanitaire regularisatie, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play. Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie en humanitaire regularisatie, procedures die thans hangende zijn, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”*

2.3.2. Verzoekster gaat niet nader in op de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG moet verder worden vastgesteld dat, los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in deze richtlijn, verzoekster nalaat te duiden welke specifieke bepaling van deze richtlijn werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin toelicht op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Waar verzoekster betoogt dat tijdens de asielprocedure niet zou zijn gemotiveerd over de weigering tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en aldus onontvankelijk is. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn immers niet onontvankelijk.

Terwijl de asielinstanties wel onderzocht hebben of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het antwoord hierop was evenwel negatief: zie artikel 2 van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 mei 2009. Nadien heeft verzoekster geen nieuwe asielaanvraag meer ingediend, zodat hij op heden niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, zou moeten onderzoeken of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde handelt niet kennelijk onredelijk door te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd, alsmede door vast te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste documenten en zich illegaal op het grondgebied bevindt.

De Raad verwijst verder naar de bespreking van het eerste middel aangaande een opgeworpen schending van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 22 maart 2012, zodat er op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, geen hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet meer was.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt :

*“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG. SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Azerbeidjan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.*

*Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en ~ art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster en zijn echtgenote."*

2.4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG moet verder worden vastgesteld dat, los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in deze richtlijn, verzoekster nalaat te duiden welke specifieke bepaling van deze richtlijn werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin toelicht op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, die definitief werd verworpen bij arrest van 28 mei 2009.

Verzoeksters verwijzingen naar een arrest van het Hof van Justitie zijn niet dienstig en kunnen niet leiden tot het besluit dat de gemachtigde eerst een onderzoek had moeten voeren naar de omstandigheden in het herkomstland, alvorens een beslissing te nemen tot bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 28 mei 2009 reeds beslist dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster dienden te worden geweigerd. Verzoekster heeft nadien geen nieuwe asielaanvraag meer ingediend.

Over alle gekende aanvragen van verzoekster was reeds een ongegrondheidsbeslissing genomen, zo ook over de aanvraag om medische redenen, meer bepaald op 4 januari 2012, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat nooit een onderzoek is gebeurd naar de medische elementen die hij aangehaald heeft.

Waar verzoekster tevens een schending voorhoudt van artikel 13 EVRM, en ook artikel 8 EVRM aanhaalt in de uiteenzetting van het vierde middel, moet de Raad andermaal vaststellen dat verzoekster

in gebreke blijft uiteen te zetten om welke redenen hij deze verdragsartikelen geschonden zou achten, zodat dit onderdeel van het vierde middel onontvankelijk is.

Het vierde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC